

Josip Hrgetić, uspješni poduzetnik iz Venezuele, ulaže u Hrvatsku

Dovela nas je velika ljubav prema Hrvatskoj

„Mi smo zahvalni Hrvatskoj jer nam je omogućila više no što smo očekivali. U Hrvatskoj postoji kriza, no ima više mogućnosti no što ljudi misle“, ističe Josip Hrgetić

Uspješni poduzetnik Josip Hrgetić iz Venezuele svoj posao proširio je i u Hrvatsku. Naime, supružnici Mara i Josip Hrgetić godinama dobro posluju u glavnom gradu Venezuele Caracasu, a odnedavno su otvorili u Zagrebu kongresni centar u sklopu trgovačkog centra Green Gold. U centar su uložili imponantnih 500.000 eura i time pokazali koliko vole i vjeruju u svoju pradomovinu Hrvatsku. Upravo ta velika ljubav prema Hrvatskoj, o kojoj su Josipovi roditelji s nostalgijom stalno pričali, utjecala je na njihovu odluku o ulaganju u voljenu domovinu. Josip je rođen u Venezueli i jedan je od trojice sinova Petra i Đurđe Hrgetić koji su zbog političkih razloga 1945. morali emigrirati u Venezuelu.

Roditelji morali pobjeći iz Hrvatske

- Moji roditelji su Hrvati. Otac Petar rođen je u Oroslavlju, dok je majka Đurđa rodom iz Lovinca u Lici
- ponosno objašnjava svoje korijene naš sugovornik te napominje kako su roditelji odabrali Venezuelu jer je u Caracasu već bio njegov djed Stipe Sekulić (majčin otac), koji je dobio državljanstvo te je u Venezuelu doveo svoju obitelj. Danas u toj južnoameričkoj državi živi više od 50 članova Josipove uže i šire obitelji. Iako Josipova obitelj pripada političkoj emigraciji, kod njih u kući, kaže on, malo se pričalo o politici od '45. do '90-ih, ali se s puno ljubavi pričalo o domovini. Razlog tomu je zasigurno nepravda koja ih je otjerala u izvandomovinstvo. Iako se nisu bavili politikom, djed je bio trgovac i imao je malu trgovinu, ostali su bez svega i morali su bježati iz Lovinca.
- Ne znam zašto djed i baka nikad nisu mrzili one zbog kojih su morali otići? Oni su samo izražavali golemu ljubav za Hrvatsku i kao da se nije dogodilo ono zbog čega su morali otići. Djed je nastavio s trgovinom u El Trompillu, malome mjestu u koje su došli emigranti 1948. godine, gdje je imao malu trgovinu, ali je nastavio i s uzgojem svinja i pilića. Dosta je postigao svojim poslom pa smo pripadali srednjoj klasi. U tom duhu smo i odgajani, da imamo najvažnije za život i da ne moramo ni od koga ništa tražiti – kaže Josip i nastavlja kako mu je djed govorio da su mu komunisti uzeli sve što je imao, a jedino mu nisu mogli uzeti ono što je imao u glavi. Učio ga je, kaže, da se ne veže uz materijalne stvari i da prije svega bude čovjek. Govorio mu je neka uči i ima svoje vrijednosti jer moral je najveći kapital koji može imati.

Brižno smo čuvali tradiciju

Josip je odgajan u tradicionalnoj katoličkoj obitelji koja je čuvala svoje običaje i svoj nacionalni osjećaj. Lijepo govori hrvatski jezik baš kao i njegova supruga Mara koja je usavršila jezik dolaskom u Hrvatsku. – Sjećam se kada smo prije puno godina pjevali Lijepu našu, bili smo prepuni emocija, a za blagdane poput Božića i Uskrsa pripremali smo se njegujući hrvatske običaje. Brižno smo čuvali tradiciju – napominje Josip i kaže kako su njegovi najbolji prijatelji Hrvati. S obitelji je stalno išao u Hrvatski dom u Caracasu, gdje su se družili s našim iseljenicima. Ističe kako danas mladi nisu toliko uključeni u hrvatsku zajednicu i tu vidi problem. No, razumije ih i kaže kako se starija emigracija stalno borila za Hrvatsku koja nije postojala, a sada kada postoji mladi se ne moraju boriti. – No, ne znači da ovaj mladi naraštaj manje voli Hrvatsku – ističe Josip. Sa suprugom Marom Vitols, čiji su korijeni iz Latvije, oženio se prije 25 godina. Rođena je u Venezueli kao i Josip i povezale su ih iste sklonosti i ista sudbina.

– Kad smo se upoznali ona je pričala svojim jezikom, a ja svojim, plesala je svoj nacionalni folklor iz Latvije, a ja hrvatski folklor. Njezina obitelj patila je i plakala za domovinom kao i moja obitelj, a u Venezuelu je došla 1948. godine. Mara i ja smo shvatili da imamo puno toga zajedničkoga. Razumjeli smo točno naše patnje. Kada smo se vjenčali, često smo posjećivali i Hrvatsku i Latviju, a kada su

djeca narasla, s njima smo dolazili u obje zemlje. Stoga djeci i nije bio problem prilagoditi se u Hrvatskoj. Otkako posluju u Hrvatskoj, ovdje im živi i njihovo dvoje djece, kćer Anna Mara, koja studira medicinu, te Kristian, koji ovdje pohađa prvi razred gimnazije. Najstariji sin, 21-godišnji Petar, studira za inženjera u Venezueli, gdje zbog posla povremeno boravi i Josip. Naime, bračni par posluje tako da se svaka dva mjeseca izmjenjuju pa je tako sada Mara u Venezueli, a Josip vodi poslovanje u Hrvatskoj. Izgledna je i mogućnost da se za stalno presele u Hrvatsku i to najvjerojatnije u Zadar gdje imaju lijepu katnicu u kojoj rado ljetuju.

Na pitanje kako to da su odlučili doći u Hrvatsku, Josip odgovara kako je to bila Marina odluka i kako se ona u neku ruku žrtvovala zbog ljubavi prema njemu.

Hrabra odluka supruge Mare

– Mara dobro zna koliko volim Hrvatsku pa je pala odluka na Hrvatsku iako joj je obitelj u Latviji. Imali smo bolje uvjete u Rigi gdje žive Marini roditelji i braća, ali Mara je zbog mene odlučila doći u Zagreb. Ona je jako zadovoljna u Zagrebu jer je svi cijene zbog hrabre odluke o dolasku u Hrvatsku. Možda joj drugi narodi to ne bi priznali i ne bi znali cijeniti njezinu odluku, no njoj se tu prizna. Ja sam ponosan na nju. Razlozi našeg dolaska u Hrvatsku su ti što u Venezueli u ovom trenutku imamo nešto slično onome zbog čega je moj djed otišao iz Hrvatske. Polako naš sistem u Venezueli ide u moderni komunizam. Nije to ono što se dogodilo prije 50 – 60 godina, no nije ugodno. Stoga sam odlučio pokrenuti razne aktivnosti kako bismo imali razne mogućnosti izbora. U početku nismo planirali otvoriti kongresni centar. Namjeravali smo se u Lici baviti stočarstvom ili voćarstvom, razmišljali smo i o putničkoj agenciji, no shvatili smo da ništa ne znamo o tome. Ono što znamo dobro raditi je posao s kongresnim dvoranama, koji uspješno obavljamo 16 godina u Caracasu. Budući da se otvorila takva prilika u Green Gold centru, razgovarali smo s vlasnikom centra Brankom Perkovićem te sklopili korektan ugovor. Tako smo ušli u našu novu avanturu – objašnjava Josip koji napominje kako u Caracasu imaju sličan centar po površini i broju dvorana. Uspješno posluju s više od 4.000 klijenata iz različitih sektora gospodarstva i poduzetništva. Ovdje u Green Gold centru nude razne usluge stručnih savjetnika za organiziranje različitih događaja, seminara, radionica, tečajeva, studija za istraživanje tržišta, a organizirat će razne promocije novih proizvoda, zatim videokonferencije, te poslovna i društvena primanja. Zasad imaju sedam kongresnih dvorana, no pomičnim zidovima pregradit će veće dvorane pa će imati jedanaest dvorana na raspolaganju. Dvorane imaju naziv po glagoljičkim slovima, što je Marina ideja.

Volimo podjednako Hrvatsku, Latviju i Venezuelu

– Mi smo zahvalni Hrvatskoj jer nam je omogućila više no što smo očekivali. Znamo da je u Hrvatskoj kriza, no ipak ima više mogućnosti no što ljudi misle. Birokracija postoji kao i u cijelom svijetu, no stvari se rješavaju. Ima puno papirologije, no kada dođete na jedno mjesto, sve riješite. Kada sve riješite, vidite da nije bilo velikih problema – ističe Josip te napominje kako povratnici ovdje dođu s određenom predodžbom pa gube strpljenje i odustanu od posla. – Zašto bismo stalno nešto tražili od Hrvatske? Trebamo se boriti za ono što želimo. Problem je u tome što su nam naši djedovi pričali o idealnoj domovini, a takva ne postoji. Kad netko dođe u drugu zemlju, ne može postavljati svoje

uvjete. Moraš se priviknuti na ove uvjete u Hrvatskoj. Kada se privikneš, onda polako treba pokušati mijenjati neke stvari. Naša obitelj voli sve tri države: Hrvatsku, Latviju i Venezuelu. Dragi Bog dao nam je priliku da upoznamo dobre ljude i prekrasne krajolike. Naši djedovi stigli su 1948. godine u Venezuelu i ona ih je toplo primila, ali sad je trenutak da se vratimo. U usporedbi s Venezuelom hrvatski državni sustav je organiziraniji i Hrvatsku čeka vedra budućnost. U to sam siguran.

Razgovarala: Željka Lešić